(המשך מעמוד 33)

פרטי מאוד שלי, וכשהוא לא בא על סיפוקו חשבתי שהעולם נעצר ושום דבר לא שווה.

"היום אני צריכה להיות לגמרי מטומטמת כדי לחשוב שלשחק, תיאטרון וקולנוע, זה הדברים הכי חשובים בעולם. אני מסתכלת מסביב. אני רואה מילחמות ומוות ותככים ועוני וצער. ובתוך הבית שלי אני רואה את ילדיי גדלים ואני רואה חיי־מישפחה יפים — אז מירי פביאן לא משחקת בסרטים, כי הבימאים חושבים שהיא לא פצצה! כאילו שהייתי פעם. טוב, אז זה חבל. אבל זה לא סוף העולם."

פביאן עם שמואל וולף ב"ברטים לכיוון אחד"
תפקידים קטנים ותפקידים יותר גדולים

ילדה קטנה מצ'כוסלובקיה

מה עם תיאטרון? שם שנה אחת או שתיים על פניה של אשה לא כל־כך בולטים. למה את לא בתיאטרון?

"לא יודעת. באמת שאני לא יודעת. היה לי נוח מאוד להגיד לך שאולי אני לא בתיאטרון, כי אני לא מספיק מתחנפת למי שצריך, כי אני לא יושבת במקומות הנכונים בימי שישי, כי אני לא מתחברת עם זה שמכיר את זה שיגיד לזה. אבל אני לא אומרת לך את כל זה, מפני שאני בן־אדם ישר עם עצמו, ואני יודעת שיש גם שחקנים שלא עושים את כל הדברים האלה ובכל זאת הם מקבלים תפקידים ואני לא."

למה באמת את לא יושבת במקומות שצריך לשבת בהם בימי שישי, ולמה את לא מתחברת עם מי שצריך — זו פחיתות־כבוד?

"או, כאן בא הסיפור השני שלי. עם שני הקמטים של הבגרות אני עדיין מרגישה כאן, בתל־אביב, הרבה מאוד שנים אחרי עלייתי ארצה, שאני בעצם הילדה הקטנה שבאה הנה בגיל ארבע מצ'כוסלובקיה. וכמה שנים שיעברו מאז, תמיד זה יהיה המיגרש של אלה שנולדו כאן, יותר מאשר המיגרש שלי.

"גדלתי בראש־פינה, להורים שריברו ביניהם צ'כית ושלא היו שייכים לכאן. איתי בכיתה היו בנים ונכדים לראשוני ראש־פינה. ילדים שהסבא והסבתא שלהם דיברו בבית עברית. אני לא אומרת שהוותיקים לא קיבלו אותנו יפה. לכאורה, הכל היה בסדר, אבל בנפשנו נשארנו שונים, זרים. מזה אולי נולד המיקצוע שלי. מתוך רצון לכבוש לי חלקה קטנה משלי.

"בגיל 11 שיחקתי בהצגת בית־ספר ובלי משים, זה שם אותי במרכז. ילדה של עולים חדשים נהפכה למלכה למשך שבועות רבים. ככה נולד החלום להיות שחקנית, או, במילים אחרות, להיות בן־אדם שייך. לא היו לי חלומות איך אני עומדת על בימה וזוכה בתשואות. היו לי חלומות איך אני בחבורה כמו כולם.

"כשהתקבלתי לבית צבי, חשבתי שנגמר הפרק של השונה. אבל המשכתי להיות שונה. הייתי התלמידה היחידה שהיתה צריכה לעבוד אחריי־הצהריים לפרנסה, ולכן גם לא יכולתי לבלות עם כולם.

"שנים אחרי זה נודע לי, שלשבת בכסית היה חלק מהעניין. אני חשבתי שללמוד, לעבוד וללכת לראות תיאטרון זה העניין. בבתי־קפה הרי יושבים רק בטלנים. ככה לפחות זה היה בראש־פינה.

לכל אחד — תירוץ אחר

"לפני שגמרתי את בית צבי שלף אותי עודד קוטלר ולקח אותי לבמת־השחקנים. כל אחת אחרת היתה מתה משימחה. אני התחלתי להרגיש זרה. כל השמות המפורסמים האלה, עודד קוטלר, אמנון מסקין. איך יכולתי להרגיש שאני שייכת אליהם? הרי לא הייתי.

"מה שהציל אותי היה שהתחתנתי עם דויד, עולה חדש מאנגליה, לא שייך. בשבילו אני הייתי הישראלית. מכאן. מדברת עברית טובה. עובדת בארץ. מוכרת. שייכת. ככה זה בבית. אבל בחוץ, בתיאטרון, עם האנשים שהם שני דורות מכאן — שוב מירי פביאן מצ'כוסלובקיה.

"כל הזמן שיחקתי בהצגות. תפקידים קטנים ותפקידים יותר גדולים. תמיד חשבתי שאני יכולה לעשות יותר וחיכיתי להזדמנות שלי. והיא באה. הזדמנות יותר טובה מתפקיד ראשי בזוג נשוי לא יכולה היתה לבוא. אני, מול ירון לונדון, הסמל של הישראלי השייך. כמעט שכחתי שאני לא שייכת. היינו בדרגה אחת.

"ואז, בהפסקה בין הצילומים, פיתאום גיליתי אותם יושבים ומדברים על דברים שקרו להם, לפני קום המדינה, אחרי קום המדינה. דברים שבשבילי הם היסטוריה של עם ישראל. דברים שקוראים בספרים. לא דברים שקורים לך. עמדתי בצד והקשבתי והחלטתי להפסיק להילחם בחוסר־השייכות הזה. זה מה שיש.

"אבל אחרי שגמרנו לעבוד על זוג נשוי, היתה לי הרגשה שרק דברים טובים יכולים לקרות לי. הביקורת היתה נפלאה. קיבלתי את התואר של 'השחקנית המצטיינת' על מישחקי בסרט.

"לא חשבתי שיעמוד תור של בימאים לפני הדלת שלי, אבל בהחלט חשבתי שיהיה מיפנה. לא קרה כלום. אז גם הציגו בטלוויזיה את מתבן במנהטן, שקיבל ביקורות לא כל־כך טובות, אבל כמה וכמה מבקרים לא שכחו לציין את המישחק שלי. וזה היה תפקיד לגמרי שונה.

"נו, אז אחרי שתי הצלחות בשני תפקידים שונים, התלבשתי יפה וחיכיתי להצעות. כלום לא קרה. די נדהמתי. התחלתי להתעניין מה עושים ופניתי לבימאים. היה לי כיסוי, אחרי שתי הצלחות. אבל לכל אחד מהם היה איזה תירוץ. בקולנוע זה עניין הגיל, ובתיאטרון היו תירוצים אחרים, שלא הצלחתי לרדת לעומקם."

מה החלום שלך?

"החלום שלי זה לשמוע שני בימאים מדברים עליי. אולי זה יעיר אותי. אולי זה יסביר לי דברים שאני לא יודעת. אני חושבת שאני שחקנית טובה. הנה, יש לי אפילו תעודות על זה. אם הם לא לוקחים אותי, אולי יש איזה עניין שאני בכלל לא מודעת לו.

זוג שדיים וישבן מתנדנד

בכל זאת, למרות חוסר התפקידים כרגע, את לא נראית לי אומללה.

זה בגלל הבית ובגלל דויד ובגלל הילדים. יש תענוג עצום בלהיות עקרת־בית, ולהשתזף על הגג ולבשל להם אוכל סוחט־מחמאות ובעצם, לקבל מהם כל יום חיזוקים, שלמרות שאני לא משחקת בסרט, אני בן־אדם שווה מאוד, בן־אדם שבלעדיו המישפחה הזאת לא היתה יכולה לתפקד ככה. דויד טוען, שהמישפחה בשבילי היא רק חומר מילוי, בין תפקיד לתפקיד."

כמה זמן צריך לעבור בלי אף תפקיד, כדי שתחליטי שוויתרת על העניין לגמרי?

"אני לא יודעת. איכשהו, כשאני מחליטה שבשבוע הבא אני הולכת לחפש עבודה אחרת, תיכף אני מקבלת תפקיד. ככה קרה גם בשבוע שעבר. קיבלתי אחד התפקידים הראשיים ביורדים העירה, בתיאטרון הספריה ברמת־גן.

"אני עוד לא רוצה לסגור מעגלים. אני עוד אשה צעירה. הבעיה היא שכל הבימאים בארץ הם מתחת לגיל 40, והם חושבים שצריך לעשות סרטים לאנשים צעירים. וכשסוף־סוף הם חושבים על איזה אשה בשלה בסרט שלהם, היא צריכה להיות ממש בשלה, עם זוג שדיים ענקיות וישבן מתנדנד. לא מירי פביאן עם הגוף הנערי שלה."

כמעט 12. צריך ללכת הביתה. דויד גמר לנוח על הגג והוא מצטרף אלינו. מוזג כוסית ליקר ואומר שהוא מקנא באשתו. אילו היה יכול, גם הוא היה נעשה שחקן. זה מיקצוע מלא הפתעות, ודויד אוהב הפתעות. "כל מה שיש לנו בא לנו כהפתעה. אני קיבלתי את מירי בהפתעה ואת הילדים בהפתעה, והיא קיבלה את התפקידים הכי־טובים שלה בהפתעה. כל החיים שלנו זו הפתעה אחת גדולה, ואולי היא תביא משהו נפלא מחר בבוקר."

ליד הדלת אנחנו נפרדים. מירי אוחזת בידי ואומרת: "אני מקווה שהבנת אותי נכון. אני לא רוצה שייצא בעיתון כאילו אני ממורמרת. זה לא נכון. זה היה רק נסיון להראות את הצד השני של המיקצוע הזה. הצד הראשון של הפרמיירות ושימלות־התחרה ידוע לכולם, אבל זה רק צד אחד. תאמיני לי, שאני לגמרי לא ממורמרת, רק חבל לי שכל הבשלות והבגרות שאספתי במשך השנים הולכות לאיבוד, בגלל קמט אחד מיסכן על יד העין."

דניאלה שמי ■

במדינה

המשק

ייעול על המים

לעשות יותר, אבל עם פחות

בבעלותה, בין השאר, 18 דוברות, 17 סירות־מנוע, שמונה גוררות וכמה מאות מלגזות. היא מעסיקה, בין היתר, 799 סווארים, 136 אתתים ו־15 נתבים. זאת היא, כמובן, רשות־הנמלים, המפעילה את שלושת הנמלים (חיפה, אשדוד ואילת), ושמחזורה הכספי הסתכם בשנת הכספים האחרונה ביותר מ־13 מיליארד שקל.

הצדקת קיומה של הרשות הם 12 וחצי מיליון הטובין (לא כולל דלק, אך כולל 33 מיליון תיבות פרי־הדר), שביצואן וביבואן טיפלה בשנה שעברה ואשר הוטענו או פורקו מיותר מ־3,000 אוניות.

בשנים האחרונות גם גדל מיספר התיירים היוצאים והנכנסים דרך הים והנמלים. מיספרם הגיע, בשנה שעברה, לשיא של 356 אלף איש — חמישית מכלל התנועה הזאת.

אחרי 10 שנים. אולם העובדה הסטטיסטית והמישקית המעניינת ביותר בדוח השנתי של הרשות, שפורסם השבוע, היה הדוח על מצבת כוח־האדם: לפני עשר שנים, כאשר תנועת־מיטענים הנכנסים והיוצאים הסתכמה בתישעה מיליון טון בערך, העסיקה הרשות 4,674 עובדים. אחרי שנות ייעול בלתי פוסק הסתפקה הרשות, בשנת 1983/84, לשינוע 12 וחצי מיליון טון, ב־2,759 עובדים בלבד.

בתי־משפט

פקיד עם תעודה

45 אלף שקל עבור ארבע שעות

בתי־המישפט במדינה נחשבים למעוזו של היושר והצדק. כאשר מתגלה פרשיה של שוחד או שחיתות בבית־המישפט, היא נראית חמורה פי כמה מפרשיות כאלה במקומות אחרים. החודש התגלתה פרשיה כזו בבית־המישפט בתל־אביב.

המעורבים בפרשה הם עורך־דין ופקידים של בית־המישפט, אשר לפי החשד קיבלו שוחד כדי לבצע עיקולים בבתיהם של חייבים. הראשון אשר הושעה על־ידי משה נכט, מנהל בתי־המישפט, הוא פקיד התיקיון בית־המישפט המחוזי בתל־אביב, אלברט כוג'ה.

במיכתב של נכט נאמר, כי כוג'ה דרש במהלך ביצוע עיקול, באחד מימי אוגוסט האחרון, סך של 40 אלף שקל שלא כדין, מאשה שעבורה בוצע העיקול. כאשר לא היו בידה מזומנים, דרש וקיבל סך של 45 אלף שקל בצ'ק. כדי למנוע פגיעה בשירות המדינה, הישעה מנהל בתי־המישפט את הפקיד ל־14 יום.

סוג של הכנסה. כוג'ה חשב כי הוא נפגע קשה מהשעיה זו, וכי היה בה משום הפליה נגדו לעומת פקידים אחרים. הוא פנה לעורך־הדין שמואל סעדיה וביקש את עזרתו. עורך־הדין, אחרי ששמע את סיפורו של כוג'ה, שלח אותו מייד למישטרה.

וזה סיפורו של כוג'ה: באחד הימים בא אליי פקיד־עזר העובד בבית־מישפט השלום, וביקש ממני שאצא איתו לבצע עיקול בפתח־תיקווה. אני עובד כבר שלוש שנים בבית־המישפט כפקיד ארכיון, ולפעמים, אחרי העבודה, יוצא לבצע עיקולים. זהו סוג של הכנסה נוספת לפקידים. אבל הסכום שמשולם עבור עיקול הוא סכום לא גדול, והוא מופקד, על־ידי מי שרוצה לבצע את העיקול, בקופת בית־המישפט.

באותו יום לא היה לי זמן לצאת לעיקול, ואמרתי זאת לפקיד. אבל הוא לחץ עליי, אולי מפני שלי יש תעודה מיוחדת, תעודת תפקיד, שמציגים כאשר באים לעקל, ולו אין תעודה כזו. בסוף השתכנעתי והסכמתי לצאת איתו.

נסענו במונית מבית־המישפט למישרדו של עורך־הדין המייצג את האשה שזכתה בעיקול. שם קיבלנו את חומר העיקול. שמעתי את הפקיד מדבר עם עורך־הדין בשקט, ושמעתי שעורך־הדין עונה לו: "זה בסדר, כבר דיברתי איתה." חשבתי אז שהוא מדבר על תיאום עם הזוכה בתיק, שיהיה מישהו בבית בזמן שנבוא לבצע את העיקול. לא חשבתי על שום דבר אחר.

כשהגענו לדירה בפתח־תיקווה היה שם הבעל, שממנו באנו לעקל. הוא היה מופתע וביקש לראות את התעודות שלנו. הצגתי בפניו את תעודתי, והוא רשם את הפרטים מתוכה.

זה היה עיקול מסובך, היו בדירה הרבה פריטים שהיה צריך לרשום וזה לקח ארבע שעות. כאשר סיימנו, נסענו במונית, ושם נתן לי הפקיד השני צ'ק על סך 45 אלף שקל ואמר: "זה בשביל השעות של הטירחה." הוא גם הסביר שאחרי שאפרה את הצ'ק, עליי לתת לו חצי מהסכום. על הצ'ק היתה חתומה האשה, שעבורה ביצענו את העיקול.

למחרת, כאשר הייתי במקום עבודתי בבית־המישפט, הגיע לשם עורך־הדין של האשה. הוא רצה לברר אם ביצענו את העיקול. אמרתי לו שגמרנו את העבודה ושאלתי אותו על הצ'ק שקיבלנו מהאשה, עבור שעות נוספות. הוא אמר לי "כן, כן, זה בסדר." אז, אם

פרקליט סעדיה
ביקש עזרה, נשלח למישטרה

עורך־דין אמר לי הכל בסדר, הכנסתי את הצ'ק לחשבון שלי בבנק. הוצאתי מייד סכום של 20 אלף שקל ונתתי אותו לפקיד השני, שהיה איתי בעיקול.

אחרי חודש בערך, פה אליי המבקר הפנימי של בתי־המישפט וחקר אותי על הפרשה. סיפרתי לו הכל והוא רשם את עדותי. כאשר קיבלתי את מיכתב ההשעיה ממנהל בתי־המישפט נדהמתי. ראיתי שהפקיד השני בכלל לא נחקר והוא עובד כרגיל. כל העניין התחיל בגללו, כי הוא זה שהיה בקשר עם עורך־הדין והוא נתן לי את הצ'ק וקיבל את חלקו. אני חשבתי שזה עבור השעות הנוספות של העבודה בעיקול. הפקיד הזה בא אליי אחרי שהתחילה החקירה, ואמר לי שאני טיפש שהכנסתי את הצ'ק לחשבון שלי. "צ'קים כאלה מעבירים הלאה," הוא אמר, הוא גם הסביר לי שאם יחקרו אותו, הוא יכחיש את הכל, ויטיל את כל האשמה עליי.

עד כאן סיפורו של כוג'ה.

במישטרה נחקר כוג'ה על־ידי סגן־ניצב איתן גולן, ומסר את עדותו המלאה בפניו. הוא גם נקב בשמו של עורך־הדין המעורב בפרשה.

כוג'ה רק ביקש, כי יובטח לו מעמד של עד־מדינה בתיק זה, אם יוגש כתב־אישום. גולן שיחרר אותו מייד והסכים גם להמליץ לפני פרקליט־המחוז, בבוא הזמן, על מתן מעמד של עד־מדינה לכוג'ה.